

daction deraf. Jeg kan Intet derimod have at erindre; synes man bedre om den Redaction, saa for mig gjerne, men vor Mening dermed har været ganske det samme, thi i vort Forslag staaer, at Lønningen efter indtraadt Vacance skal fastsættes ved en Lov. Det maa altsaa forventes, naar vort Forslag antages at være den ærede Cultusminister om at gjøre, saa snart som muligt at faae det hele Forhold ordnet, at han saa snart som muligt vil komme frem med en Lov, som bestemmer Lønningen for alle geistlige Embeder, men saaledes at denne Lov først traadte i Kraft efter indtraadt Vacance. Det glæder mig, at jeg troer, i denne Henseende at være i nogen Overensstemmelse med den ærede Cultusminister, som selv under anden Behandling af Sagen om Hartkornet har sagt: „Der kommer en Tid, da Spørgsmaalet om Geistlighedens Lønning i det Hele maa og kan komme under Forhandling. Det er netop den Tid, jeg ønsker at maatte komme saa snart som muligt, og til maaskee at fremskynde den noget mere end ellers tjener Slutningen af dette Forslag, som jeg nu paa det Bedste skal anbefale til Forsamlingen“. Derfor man ved dette stillede principale Endringsforslag tager Slutningen af vort Forslag bort, saa tilstaaer jeg, at jeg ikke sætter megen Priis paa at beholde Begyndelsen; thi saa er der kun Lidet udrettet. Vistnok har man saa sat ind, at det er Embedsmændene man giver Tillæget og ikke Embedet; det er i mine Tanker vel en Fordeel, men den er saa ringe, at jeg ikke alene af den Grund vilde have stillet Forslaget.

Ordføreren: Jeg skal blot tillade mig i nogle saa Bemærkninger at imødegaae det Forsvar, som den ærede Rigsdagsmand for Børgense (Jespersen) har ført for det af ham med flere andre Rigsdagsmænd stillede Endringsforslag. Saavidt jeg nemlig har opfattet ham rigtig saa støttede han sig væsentlig til 2 Grunde; den første var, at der i det Forslag, som var fremsat af Udvalget og vedtaget ved Sagens 2den Behandling ikke var draget tilstrækkelig Omsorg for de nærværende geistlige Embedsmænd, og han bebrejdede i saa Henseende Udvalget, at man ikke havde draget den samme Omsorg for disse, som der ellers var draget for alle de øvrige Embedsmænd. Årsagen til

at man ikke har gjort det, er simpelthen den samme Betragtning, som under Finantslovens Behandling gjentagende Gange er fremhævet, at der nemlig i Almindelighed ikke er Anledning for Thinget, til i sine Bevillinger, at gaae videre end det er foreslaaet af vedkommende Minister, og da der i Lovforslaget, saaledes som det var forelagt for Thinget, ikke var fremsat noget specielt Forslag til at man i Henseende til Omsorgen for Geistligheden skulde gaae videre, saa var der heller ikke fra Forsamlingens eller Udvalgets Side nogen særdeles Anledning til i denne Henseende virkelig at gjøre noget yderligere Strid, men der var tillige en væsentlig Grund, hvorfor man ikke gjorde det, det var nemlig den, at saaledes, som Forholdene for Diebliffet ere, og have været i lang Tid, saa er det historisk, at der har været henlagt visse bestemte Indtægter til de geistlige Embedsmænds Lønning, og at disse Indtægter have været betragtede som noget særskilt fra Statens øvrige Indtægter med den særskilte Bestemmelse, at skulle bruges paa denne Maade. Om dette Forhold er rigtigt eller ikke, derom ansaae Udvalget det ikke rigtigt at anstille nogen Undersøgelse, for at bringe det til en Afgjørelse ved den foreliggende Sag; man betragtede det Spørgsmaal som et, der var saa væsentligt og vigtigt, at det fordrede grundigere Undersøgelse samt en ydligere og fuldstændigere Behandling end den; man antog kunde blive det tildeel, naar det leilighedsviis kom frem med en anden Sag. Derfor meente man, at man foreløbig burde lade dette Forhold blive staaende som det var, uden at afgjøre det enten i den ene eller den anden Retning, men ligesom man kun tog alle de øvrige Forhold, hvorpaa Lovforslaget var bygget, som historisk givne og søgte at slutte det, som man foreslog Thinget at vedtage, saa note som muligt til dette historiske Givne, saaledes meente man ogsaa, det maatte være Tilfældet med dette Punkt af Sagen, og derfor gif man i den Retning, som er antydet af den ærede Taler, ikke videre med sine Forslag. Det kan heller ikke skjønnes, at der i denne Henseende, ligesaa lidt som der er afveget til Gunst for de geistlige Embedsmænd, er truffet nogen Foranstaltning, hvorved en senere Regulering af